

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCIX. — Wydana i rozesłana dnia 29. listopada 1906.

Treść: (№ 226—228.) 226. Rozporządzenie, dotyczące używania kwitów złożenia pocztowej kasy oszczędności do wpłat dla urzędów poborowych. — 227. Obwieszczenie, o nadaniu koncesyi na małe wąsko-torowe koleje elektryczne w Karlsbadzie, a to a) od Theatergasse do Helenenhofu i b) od Marienbaderstrasse do południowego krańca Helenenhofplateau. — 228. Obwieszczenie, dotyczące wprowadzonych w poszczególnych królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych, dodatków szkolnych, względnie innych danin ustawowych na zakłady publiczne od nieruchomości majątku spadkowego, stanowiącego część spadku, którego przewód według ogólnych norm o właściwości sądów należy do innego z królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

226.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu i Ministerstwa handlu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrachunkową z dnia 25. października 1906,

dotyczące używania kwitów złożenia pocztowej kasy oszczędności do wpłat dla urzędów poborowych.

Celem ułatwienia korzystania z pocztowej kasy oszczędności przy płaceniu podatków i należności, należy począwszy od dnia 1. stycznia 1907 do kart upominających, dalej do zleceń płatniczych z zakresu działu należnościowego, do zleceń płatniczych (nakazów płatniczych) dotyczących podatków osobistych (z wyjątkiem powszechnego podatku zarobkowego) dołączać bezpłatnie zwykle kwity złożenia pocztowej kasy oszczędności z zielonym podkładem, w ilości odpowiadającej terminom płatności.

To zarządzenie ogranicza się jednak do takich osób, do opłat obowiązanych, które należności swe uiszczają mają w jakim rządowym urzędzie poborowym albo też w miejskich urzędach podatkowych, włączonych celem ściągania podatków do obrotu

czekowego urzędu pocztowej kasy oszczędności. Te ostatnie poda się w osobnem obwieszczeniu do wiadomości.

Zaniechać także należy wydawania kwitów złożenia takim do płacenia obowiązanych, którzy w siedzibie urzędu zarachowującego mieszkają, o ile ze względu na stosunki miejscowe, zwłaszcza zaś rozległość miejsca, dołączanie kwitów złożenia do zleceń płatniczych i kart upominających, nie okazuje się jako celowi odpowiednie.

Przy użyciu zielonych kwitów złożenia, pocztowe potwierdzenie odbioru zastępuje z reguły potwierdzenie urzędu podatkowego.

Potwierdzenie odbioru przez urząd podatkowy nastąpi tylko:

1. jeżeli strona sobie tego życzy i temu życzeniu da wyraz przez nalepienie na odwrotnej stronie kwitu złożenia marki listowej, odpowiadającej opłacie pocztowej od karty korespondencyjnej lub od listu zamkniętego.

Urząd podatkowy przesła w tym wypadku potwierdzenie odbioru, stosownie do wartości nalepionej marki, na nieopłaconej karcie korespondencyjnej lub w nieopłaconym liście zamkniętym (liście kartkowym), zaopatrzonej po stronie adresu uwagą: „Opłata uiszczona (reskrypt Ministerstwa handlu z dnia 27. lipca 1907. l. 23079).“

2. Także w innych jak pod 1. wspomnianych wypadkach, jeżeli kwota wpłacona musi być zarachowaną w sposób odmienny, jak to w oświadczeniu strony podano.

Potwierdzenie odbiora przesłać w tym razie urząd podatkowy na karcie korespondencyjnej, podlegającej opłacie.

Ponieważ dostarczone kwity złożenia zaopatrzone są oznaczeniem i numerem konta urzędu wpłatę odebrać mającego, przeto nie można ich używać do wpłat przeznaczonych dla innych kas.

Obok tych, stronom dla poszczególnych celów do rozporządzenia oddanych kwitów złożenia, używać można i nadal zaprowadzonych rozporządzeniem ministerjalnym z dnia 2. listopada 1900, Dz. u. p. Nr. 191, kart płatniczych do płacenia podatków, które w cenie po 7 halerzy nabywać można w urzędach pocztowych, u sprzedawców pocztowych znaczków wartościowych i w c. k. urzędzie pocztowej kasy oszczędności.

Korytowski wlr.

Fort wlr.

227.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 16. listopada 1906,

o nadaniu koncesyi na małe wąsko-torowe koleje elektryczne w Karlsbadzie, a to a) od Theatergasse do Helenenhofu i b) od Marienbaderstrasse do południowego krańca Helenenhofplateau.

Na zasadzie i w myśl postanowień ustawy o kolejach niższego rzędu z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, tudzież ustawy z dnia 24. grudnia 1905, Dz. u. p. Nr. 216, nadało c. k. Ministerstwo kolei żelaznych w porozumieniu z interesowanymi c. k. Ministerstwami i z c. i k. wspólnem Ministerstwem wojny Lordowi Ryszardowi Lutrell Pilkington Bethell Westbury w Londynie do spółki z bankierem Alfredem Schwalbem i inżynierem cywilnym Gustawem Müllerem w Karlsbadzie na ich prośbę koncesyę na wybudowanie i utrzymywanie w ruchu małych elektrycznych kolei wąsko-torowych w Karlsbadzie, a to:

a) od Theatergasse do Helenenhofu i

b) od Marienbaderstrasse do południowego krańca Helenenhofplateau

pod warunkami i zastrzeżeniami poniżej wymienionymi.

§ 1.

Względem koncesyonowanych kolei korzystają koncesyonaryusze z dobrodziejstw finansowych, wyszczególnionych w artykule V. ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895.

Okres wzniesienia od podatków, przewidzianych w artykule V, lit. d) powyższej ustawy, ustanawia się na lat 15, licząc od dnia dzisiejszego.

§ 2.

Koncesyonaryusze obowiązani są ukończyć budowę wspomnianych na wstępie kolei najpóźniej w przeciągu jednego roku, licząc od dnia dzisiejszego, gotowe zaś koleje oddać na użytek publiczny i utrzymywać je przez cały okres koncesyjny w nieprzerwanym ruchu.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy mają koncesyonaryusze złożyć na żądanie c. k. rządu odpowiednią kaucyę w papierach wartościowych, nadających się do lokacji pieniędzy sierocych.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania, kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§ 3.

Do wybudowania kolei koncesyonowanych nadaje się koncesyonaryuszom prawo wyłączenia podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

§ 4.

O ileby koleje koncesyonowane poprowadzone być miały przez drogi publiczne, koncesyonaryusze winni postarać się o pozwolenie na to u tych osób, które są obowiązane do utrzymywania tych dróg, względnie u tych władz i organów, które według obowiązujących ustaw są powołane do udzielenia pozwolenia na używanie drogi.

§ 5.

Koncesyonaryusze obowiązani są ponosić kosztą tych zarządzeń dla zabezpieczenia należytego funkcyonowania przewodów telegraficznych i telefonicznych, w chwili udzielenia koncesyi już istniejących, które okazałyby się potrzebnymi wskutek budowy i ruchu wymienionych na wstępie linii, w szczególności zaś pokryć także kosztą ewentualnego przeniesienia tych przewodów na inne miejsce.

§ 6.

Pod względem budowy kolei koncesyonowanych i ruchu na nich, powinni koncesyonaryusze stosować się do osnowy tego dokumentu koncesyjnego, do technicznych warunków koncesyjnych, przez Ministerstwo kolei żelaznych ustanowionych, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, mianowicie do ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, i regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia

16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852, o ile one w myśl postanowień rozdziału B ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, mają zastosowanie do małych kolei, dalej do ustaw i rozporządzeń, któreby w przyszłości zostały wydane, nakoniec do zarządzeń Ministerstwa kolei żelaznych i w ogóle władz powołanych.

§ 7.

Nadaje się koncesyonaryuszom prawo utworzenia — za osobnem zezwoleniem rządu i pod warunkami, które on ustanowi — spółki akcyjnej, która wejść ma we wszystkie prawa i obowiązki koncesyonaryuszy.

Cyfra kapitału zakładowego podlega zatwierdzeniu rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei wraz z kosztami nabycia taboru kolejowego i uposażenia funduszu zasobowego, rzeczywiście wyłożonych i należycie udowodnionych, z doliczeniem odsetek interkalarnych w okresie budowy rzeczywiście zapłaconych i straty na kursie, gdyby ją istotnie poniesiono przy gromadzeniu kapitałów. żadnych wydatków dalszych jakiegobądź rodzaju liczyć nie wolno.

Gdyby po wyczerpaniu zatwierdzonego kapitału zakładowego jeszcze jakie nowe budowle wystawione lub urządzenia ruchu pomnożone być miały, koszta przez to poniesione mogą być doliczone do kapitału zakładowego, jeżeli rząd pozwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub na pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszta te będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy ma być umorzony w okresie koncesyjnym według planu amortyzacji, przez rząd zatwierdzonego.

Statut spółki, jakoteż formularze wydać się mających akcji podlegają zatwierdzeniu rządu.

§ 8.

Koncesyonaryusze obowiązani są przyznawać zawsze prawo wolnego przejazdu koleją podoficerom i ordynansom w służbie będącym.

Co do bliższych szczegółów w tym względzie umówić się należy z właściwymi władzami wojskowymi.

Koncesyonaryusze obowiązani są przy obsadzaniu posad mieć wzgląd na wysłużonych podoficerów armii, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60.

§ 9.

Urzędnicy państwowi, funkcyonaryusze i słudzy, jadący koleją z polecenia władz, sprawujących nadzór nad zarządem i ruchem kolei żelaznych lub dla strzeżenia interesów państwa z tytułu koncesyi lub w sprawach dochodów skarbowych, przewożeni być muszą z pakunkami podróznymi bezpłatnie, o ile wykażą się certyfikatami urzędowymi, jakie im e. k. Ministerstwo kolei żelaznych dla legitymacyi wystawiać będzie.

§ 10.

Koncesyonaryusze obowiązani są przewozić pocztę tudzież funkcyonaryuszy zarządu poczt i telegrafów wszystkimi pociągami programowymi.

Za te, jak i za inne świadczenia na rzecz poczty, mogą koncesyonaryusze żądać stosownego wynagrodzenia, które będzie oznaczone drogą umowy.

Korespondencye, tyżące się zarządu tej kolei małej, a wymieniane między dyrekcją lub kierownictwem przedsiębiorstwa kolei małej a jej podwładnymi funkcyonaryuszami lub przez tych ostatnich między sobą, mogą być przewożone przez służbę kolejową przedsiębiorstwa.

§ 11.

Koncesyonaryusze obowiązani są postarać się o zaopatrzenie swych funkcyonaryuszy i ich rodzin na wypadek choroby i na starość i przystąpić w tym celu do kasy emerytalnej związku austriackich kolei lokalnych.

Stałych funkcyonaryuszy należy zgłaszać z dniem ich mianowania, z reszty funkcyonaryuszy zaś przynajmniej tych, którzy pełnią służbę kierowników wozów, konduktorów, strażników lub służby stacyjnych najpóźniej po upływie trzech lat w rzeczonych kasie emerytalnej.

§ 12.

Koncesyonaryusze obowiązani są dostarczać Ministerstwu kolei żelaznych na jego żądanie w należytem czasie wykazów statystycznych, potrzebnych do zestawienia statystyki rocznej kolei żelaznych.

§ 13.

Trwanie koncesyi wraz z ochroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl §u 9, lit. b) ustawy o koncesjach na koleje żelazne, oznacza się na lat sześćdziesiąt (60), począwszy od dnia dzisiejszego a gaśnie ona po upływie tego czasu.

Rząd może także przed upływem rzeczzonego, czasu uznać koncesyę za zgasłą, gdyby określonych w §ie 2 zobowiązań, co do rozpoczęcia i skończenia budowy, tudzież otwarcia ruchu nie dopełniono — o ile ewentualne przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl §u 11, lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne.

§ 14.

Prawo kaduka na rzecz państwa, ustanowione w §ie 8ym ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, nie ma zastosowania do tych kolei koncesyonowanych.

§ 15.

Bez wyraźnego zezwolenia rządu nie mają koncesyonarysze prawa oddawać utrzymywania ruchu na koncesyonowanych kolejach osobom trzecim.

§ 16.

Rząd ma prawo przekonywać się, czy budowa kolei i urządzenia ruchu są we wszystkich częściach odpowiednio i sumiennie wykonane, tudzież zarządzić, żeby wadom w tym względzie zapobieżono. względnie je usunęło.

§ 17.

Rząd zastrzega sobie prawo tej treści, że gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniedbania jednego z obowiązków, przepisanych w tem obwieszczeniu, w warunkach koncesyjnych lub ustawach, będzie temu zapobiegał środkami, odpowiadającymi ustawom a według okoliczności uzna koncesyę jeszcze przed upływem jej okresu za zgasłą.

Derschatta wlr.

228.

Obwieszczenie Ministerstw spraw wewnętrznych, wyznań i oświaty, skarbu i sprawiedliwości z dnia 21. listopada 1906,

dotyczące wprowadzonych w poszczególnych królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych dodatków szkolnych, względnie innych danin ustawowych na zakłady publiczne od nieruchomości majątku spadkowego, stanowiącego część spadku, którego przewód według ogólnych norm o właściwości sądów należy do innego z królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych. (Porów. obwieszczenia z dnia 11. czerwca 1898, Dz. u. p. Nr. 101, z 3. września 1898, Dz. u. p. Nr. 184, z 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 24 z r. 1899, z 4. kwietnia 1899, Dz. u. p. Nr. 69, z 6. maja 1899, Dz. u. p. Nr. 111, z 7. listopada 1899, Dz. u. p. Nr. 245, z 22. listopada 1900, Dz. u. p. Nr. 230, z 20. grudnia 1902, Dz. u. p. Nr. 34 z r. 1903, z 24. marca 1904, Dz. u. p. Nr. 33. z 18. lutego 1905, Dz. u. p. Nr. 36 i z dnia 6. grudnia 1905, Dz. u. p. Nr. 186.)

Z dodatków, wspomnianego rodzaju wprowadzono dalej dodatek na krajowy fundusz szkolny w Tryeście. (Ustawa z dnia 20. grudnia 1902. Dz. u. kr. Nr. 3 ex 1903, obowiązująca od 20. stycznia 1903.) Do wymiaru tego dodatku szkolnego powołany jest w myśl tej ustawy c. k. urząd wymiaru należytości w Tryeście. Powyższa ustawa krajowa ma zastosowanie do tych spadków, które przyznano po rozpoczęciu jej mocy obowiązującej.

Klein wlr.

Bienerth wlr.

Korytowski wlr.

Marchet wlr.